

[Steffensen]

argumenter, og han har gættet rigtigt, når han mente, at vi ville styrke ægteskabet. Det er en central ting for os, at vi gerne vil styrke ægteskabet, fordi vi mener, at det er den bedste samlivsform for hele vort samfund og for trygheden i vort samfund.

Men jeg vil godt sige, at det er én intention. En anden er den, at vi gerne vil, at der skal være frihed for de enkelte mennesker til at indrette sig, som de gerne vil ud fra den indstilling, de måtte have, og her mener vi nok, der var grund til at se på, at man i hvert fald diskriminerer ægteskabet økonomisk ved den ordning, vi har nu. Vi kan komme tilbage til lidt senere, hvordan vi kan ændre dette.

Efter kristeligt folkepartis opfattelse må mennesker selv bestemme, naturligvis, hvilken samlivsform de foretrækker, men at vi mener, at ægteskabet er både den rette og den bedste samlivsform, skal der ikke herske tvivl om. Alligevel mener vi, det må være rigtigt, at vi ikke økonomisk favoriserer én samlivsform fremfor en anden. Det burde kunne – synes jeg – samle almindelig tilslutning. Det burde være en rimelig ting, at man ikke diskriminerer den ene eller den anden opfattelse, så en rimelig ligestilling økonomisk synes jeg nok måtte være rigtig. Men jeg vil da gerne føje til, at når vi i kristeligt folkeparti mener, at ægteskabet er den bedste livsform, er det klart også ud fra, at vi mener, det indgår i hele vort kristne kulturgrundlag. Andre kan have en anden opfattelse, og det er klart, at så må man kæmpe for den. Det under kristeligt folkeparti gerne enhver anden frihed til under forudsætning af, at man så også under os den samme frihed, og det, som kristeligt folkeparti med dette beslutningsforslag sætter fokus på, er altså ægtefællernes pensionsretlige stilling, specielt når det drejer sig om tjenestemænd. Ministeren erkendte jo også, at der var nogle problemer, og det har alle ordførere stort set erkendt. Hr. Albertsen mente ganske vist, at det kun var til glæde for dem, der kunne blive berørt af det, at man tog sådanne ting frem, at det var smukt for dem og altså ikke for andre.

Samordningsfradraget er et stort problem, og uanset hvilken stilling man vil tage til ægteskabet som institution og samlivsform, må man erkende, at det da er et stort problem, at 74 pct. af folkepensionen bliver samordnet

fradragsmæssigt både for mand og kone. Det er da en klar diskrimination af den ene part, her kvinderne, hvis man altså stadig går ud fra, hvad der dog er det almindeligste endnu, at det er manden, der er pensioneret; det er jo ikke helt ualmindeligt, i hvert fald som det er i øjeblikket. Det er muligt, det kan ændre sig, og det har vi ikke noget imod i kristeligt folkeparti.

Men der er også en anden ting i det, og det er, at tjenestemandshustruen her indtager en særstilling i forhold til samfundet i øvrigt, idet lovgivningsmagten jo ikke kunne tænke sig at lade foretage fradrag i pensionsindtægter, som oppebæres af folk, der ikke har været ansat i det offentlige tjeneste, og det vil sige, at folk, som gennem deres firma eller på anden måde er sikret en pensionsindtægt – det kan være gennem et forsikringselskab eller noget andet – ikke er udsat for nogen form for fradrag, selv om de ved siden af disse indtægter oppebærer en folkepension. Det gør forholdet endnu grellere.

Da vi havde forslaget fremme sidst, i 1980, oplyste socialministeren i et svar til udvalget, at det drejer sig om ganske mange pensionister; det samlede tal opgjorde socialministeren dengang til at være 78.800. Set i relation til dette bliver muligheden for, at man her diskriminerer specielt tjenestemænd, så meget større, og derfor synes jeg, man kan sige, at samordningsfradraget i almindelighed er en urimelighed over for de offentligt ansatte, men i særdeleshed er det bestemmelsen om, at der skal ske fradrag i en statspensionists pension for hustruens folkepension, der gør, at reglen er helt absurd. Jeg synes nok, det var godt at høre, at mange er enige i, at dette samordningsfradrag må vi have set på på en eller anden måde.

Socialministeren var inde på, at tiden måske ikke var inde til det lige nu. Nej, det har socialministeren jo ret i ud fra den betragtning, at det kan koste penge, og det var også det, hr. Albertsen gjorde så meget ud af. Men for os i kristeligt folkeparti er det altså et spørgsmål om prioritering af det, som er rimeligt og rigtigt her. Det er klart, at det koster penge, men det er også givet, at når pengene skal skaffes til det ene og det andet, er det altid et prioriteringsspørgsmål, og jeg vil gerne sige, at kristeligt folkeparti prioriterer denne sag højt.